

Doklani jeseni

glasilo Doma Petra Uzarja Tržič št. 2

December 2009

POKLON JESENI

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

Direktorica: mag. Renata Prosen

Uredniški odbor:

Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka

Mojca Bohinjec Papler, animatorica

Jaka Kepic, stanovalec

ISSN: 1855 - 685X

DOGAJALO SE JE OD APRILA DO DECEMBRA 2009

Minilo je, kot bi mignil. Vsaj meni. 1. decembra je minilo 8 mesecev mojega dela v Domu Petra Uzarja Tržič. Za nekatere je to kratka, za druge dolga doba. Kakorkoli obračamo, se je v teh mesecih v domu marsikaj dogajalo.

Poleg nujnih in rednih vzdrževalnih del in nabav osnovnih sredstev smo uspešno izpeljali nekaj investicijskih oz. adaptacijskih del:

1. V glavni jedilnici smo obnovili talno oblogo.
2. Stanovalcem na invalidskih vozičkih smo olajšali dostop do parka, saj smo asfaltirali pot, ki vodi iz oddelka za osebe z demenco v park.
3. V vseh sobah stanovalcev na polnegovalnem oddelku 3. nadstropja smo obnovili talne obloge.
4. Vgradili smo požarno centralo in v delu pritličja ter kleti namestili javljalce požara.

Seveda pa nismo pozabili na stanovalce, saj smo tudi zanje organizirali kar nekaj izletov in prireditev. Nikakor pa ne smemo pozabiti pohvaliti dela prostovoljk, ki z veseljem in radostjo obiskujejo naše stanovalce, da jim z raznimi aktivnostmi popestrijo življenje in bivanje v domu.

Vsega tega, kar je naštetu zgoraj, pa ne bi mogli izpeljati brez strpnosti, razumevanja in potrpljenja stanovalcev samih, saj je bilo ob tem nemalokrat moteno njihovo bivanje; kakor tudi ne brez aktivnega sodelovanja vseh zaposlenih in njihovega pozitivnega odnosa do stanovalcev ter ne nazadnje svojcev, ki so imeli posluh in razumevanje za dela, ki so se izvajala. Zato se vsem skupaj, stanovalcem, svojcem, zaposlenim, prostovoljkam in vsem, ki ste pri aktivnostih kakorkoli sodelovali, iskreno zahvaljujem za razumevanje in sodelovanje.

Vizija doma pa je še bolj dvigniti kakovost in kvaliteto bivanja stanovalcev doma, zato v prihodnjem letu načrtujemo postopno prenovo polnegovalnega oddelka, obnoviti stavbno pohištvo doma, urediti klicni sistem (sestrski klic) in dograditi požarni sistem. Želja imamo veliko, realizacija pa je odvisna predvsem od finančnih sredstev.

ŽELIM VAM LEPE BOŽIČNE PRAZNIKE, V PRIHAJAJOČEM LETU 2010 PA OBILO ZDRAVJA, SREČE IN ZADOVOLJNIH DNI.

Mag. Renata PROSEN
direktorica

1. OKTOBER - MEDNARODNI DAN STAREJŠIH

O starosti se ne da vsega napisati in ne povedati.
Moramo jo doživljati.

Pogledi na preteklo življenje so zelo različni. Veliko je odvisno od samega človeka in njegovega odnosa do življenja. Prav človekov značaj igra tu veliko vlogo. Če se v mislih ozremo nazaj v mlado življenje, je to bilo lahko lepo, srečno; lahko pa so samo grenki spomini. Tako spomini pa nam v starosti pogosto grenijo mirno življenje.

Ko človek prestopi prag starosti, ima na voljo veliko časa za samospraševanje o smislu življenja, s tem pa tudi o smislu starosti. Ta je sicer lahko po eni strani zelo lepa - kljub sivim lasem in gubam na obrazu, po drugi pa velikokrat polna križev in težav. Prav to starega človeka še bolj nagiba k spraševanju o njenem smislu. Priložnosti za premišljevanje v tej dobi ne manjka, saj ima samote in časa na pretek, k odgovorom mu pa pomagajo tudi izkušnje, ki si jih je v življenju nabral.

Spomini na minula leta, ki ste jih preživeli v krogu družine, katera starejšega človeka spoštuje, so nekaj lepega. Vsak, ki je to doživel, je srečen.

Dokler uživamo mladost, ne mislimo na starost. Leta pa hitro minejo, zato bi bilo prav, da bi človek izkoristil vsak lep trenutek, ki mu ga podari življenje.

Tudi starost ima svojo vrednost v življenju, pa naj jo preživljamo pri svojih najbližjih ali pa v Domu Petra Uzarja Tržič.

“Ugotovil sem, da v življenju ni tako pomembno, kje SMO, ampak kam smo namenjeni. Da bi pripluli do nebeškega pristana, moramo pluti, včasih z vetrom, včasih proti njemu - toda pluti moramo - ne smemo se ustaviti na naplavini ali se zasidrati pred ciljem.” - Oliver Wendell Holmes

Stanovalci, ki so v letu 2009 praznovali 90 let: Frančiška Hladnik, Aleš Meglič, Marija Perko, Franc Rajgelj, Cecilija Pretnar, Otilija Vida. Vsem iskrene čestitke za jubilej!

POKLICI V DOMU . . .

Socialna delavka

Alenka Javornik, univ. dipl. socialna delavka

Delo socialne delavke v domu je zelo raznoliko. Ljudem, ki bi želeli bivati v našem domu ali njihovim svojcem daje informacije o domu, o dogajanju v njem, o cenah, skratka o vsem, kar jih zanima, spoznava pa tudi njih, njihove potrebe in želje.

Naš dom je znan po prijaznem osebju, po dobri hrani, po čistih sobah, po prireditvah. Zato imamo kar precej prošenj za sprejem. Prošnje obravnavamo na Komisiji za sprejem, premestitve in odpust. Vsem pošljem obvestilo o uvrstitvi na čakalno listo. Ko imamo prosto posteljo in s tem možnost za sprejem, na komisiji odločimo, koga od prosilcev bomo sprejeli. Socialna delavka izpelje postopek sprejema. Sledi urejanje dokumentov, pisanje dopisov, potrdil, prošenj. Sprejem v dom je dogodek, ki razveseli svojce in našega novega stanovalca, še posebej če v domačem okolju niso zmogli skrbti zanj. Ti občutki veselja se prenašajo tudi name. Seveda pa je tudi pri mojem delu druga, bolj žalostna plat. Prosto mesto nastane, ko stanovalec umre. Težko mi je tudi povedati, da nekoga, ki nujno in takoj potrebuje domsko oskrbo, ne moremo sprejeti, ker je dom poln.

Ena od storitev, ki jo dom tudi izvaja, je pomoč na domu. Storitve je namenjena osebam starim nad 65 let in drugim hudo bolnim osebam, ki imajo doma zagotovljene pogoje za bivanje, sami pa zaradi bolezni, starosti in invalidnosti ne morejo skrbeti zase, svojci pa takšne oskrbe ne zmorejo ali zanje nimajo možnosti. Organizirano imamo tudi prinašanje kosil na dom. Obe obliki pomoči pomagata ljudem, da lahko čim dlje stanejo v domačem okolju, saj vem, da je zapustiti družino, ljudi, ki jih imajo radi in oni njih, hišo in vrt ter oditi v dom, zelo težka odločitev.

Kot vodja pomoči na domu se dogovorim za obisk na domu, kjer skupaj z vodjo zdravstveno negovalne enote in uporabnikom oz. z njegovimi svojci sklenemo pogodbo o izvajanju storitve, o času izvajanja, o številu obiskov socialne oskrbovalke ter o plačilu storitve.

V domu imamo trenutno zaposlenih 5 socialnih oskrbovalk, s katerimi se srečujemo vsak ponedeljek na intervizijskih sestankih.

To delo imam rada, saj se stalno nekaj dogaja: nekdo na novo potrebuje pomoč in če je le možno takoj, nekdo drug za danes odpoveduje ker gre k zdravniku, ene zanima cena storitev, druge kaj imamo za kosilo, . . .

Osnovno orodje socialnih delavcev je dialog. Poslušam zgodbe, žalostne, vesele. Poslušam težave in skupaj s stanovalcem iščem rešitve. Vesela sem, da mi ljudje zaupajo in še bolj,

če jim lahko pomagam. Veliko se tudi sama naučim. Ves čas študija so nam profesorji dopovedovali, da je v življenju najpomembnejši odnos: odnos do sebe, odnos s človekom ali pa odnos z rožo, domačo živaljo- skratka odnos z nekim živim bitjem. A ko si mlad tega ne razumeš. Človek, ki se ne ceni, ki nima vsaj enega odnosa v življenju, je osamljen. Ni isto biti sam ali biti osamljen. Nekateri naši stanovalci so radi sami, na njihovih obrazih se vidi sreča. Njihove zgodbe vsebujejo pripoved o prijateljih, o srečnih trenutkih z otroki, o delu, ki so ga radi opravljali.

S starostjo pride bolezen, zmanjšuje se krog sorodnikov, prijateljev, znancev s katerimi lahko podeliš svoje misli. S prihodom v dom se ljudje znova srečajo s prijatelji iz mladih dni, povežejo se z nami zaposlenimi, sklepajo se nova poznanstva, nova prijateljstva, nastajajo novi odnosi.

In novem letu vam želim vsaj en osrečujoč odnos.

SKOZI ODPRTA VRATA...

Skupine starih za samopomoč

Tanja Ahačič, prostovoljka

Bog je rekel: »Ni dobro za človeka, da je sam. ...« Sveto pismo... iz pripovedi o prvih ljudeh.

Delovna terapevtka Marjeta Šumič je, skupaj s socialno delavko Ljubko Cahunek, orala ledino na področju skupin za samopomoč v Domu Petra Uzarja.

Prva skupina se je oblikovala 12. 3. 1993, stanovalci so se počasi navduševali za tako obliko druženja in čez nekaj časa jih je bilo vključenih že toliko, da sta se oblikovali dve skupini. Leta 1994 so vodenje skupin prevzele že prve prostovoljke. In vsako leto je bilo več skupin in več prostovoljk. Med prvimi prostovoljkami je bila gospa Jožica Srečnik, ki še danes vodi skupino Luč.

V Domu Petra Uzarja letos deluje devet skupin. Četrtek je dan za druženje prostovoljk in stanovalcev. Druženje se začne ob 10h in traja uro in pol. V vsaki skupini je dvanajst stanovalcev, včasih kakšen več ali pa manj. Prevladujejo ženske, moške bi komaj prešteli na prste ene roke. Ustvarjalna skupina, Slavčki, verska skupina ter Zimzelen pa imajo svoj urnik, kar omogoča stanovalcem, da se vključijo v še eno skupino.

Cilji skupine:

dejavnosti, ki omogočajo osebno zблиževanje in povezovanje v skupini, pomagati stanovalcem, da bodo odkrivali lastne smiselne

možnosti za svoje življenje,

tkati življenjske stike med celotno skupino in okoljem.

Izobraževanja prostovoljk za vodenje skupin za samopomoč organizirata Inštitut dr. Antona Trstenjaka v Ljubljani in Zveza društev za socialno gerontologijo in gerontagogiko v Domžalah. Prostovoljke so tudi članice Medgeneracijskega društva Z roko v roki, ki ima sedež v Kranju, predsednica društva pa je Veronika Ahačič.

»MARJETICE«

Pravljica o šopku Marjetic

V Ročevnici stoji grad, ki ni grad in ne stoji na skali, ampak v prijetni zeleni dolini, ki je odprta proti jugu, s severa pa jo pred mrazom varuje Dobrča, zadaj Begunjščica in še Kriška gora na severovzhodu. Ob njem teče potoček, ki v vročih poletnih dneh pričara nekaj osvežilnega hladu. Grad ni star več stoletij, kot so gradovi ponavadi, pač pa komaj 30 let. Prebivalci v njem pa so stari, starejši od njega. Niso se postarali v njem, ampak so prišli iz različnih koncev in ga poselili.

Družijo se na različne načine in v različnih oblikah: na praznovanjih, na predstavah in prireditvah, v skupinah. Ena najstarejših skupin v gradu je skupina starih ljudi za samopomoč Marjetice. Če bi dobila torto, bi na njej gorelo šestnajst svečk. Vsak četrtek ob desetih se srečujemo v delovni sobi na grajskem podstrešju, ki ji rečemo delovna terapija. V naši skupini je kraljica, ki ni prava kraljica, ampak se tako

piše, Marija Kralj. Marjetice ji rečemo kar po domače Micka. Z grajsko kuharico bi lahko primerjali našo Veroniko, ki vsakič pride na skupino in na vozičku pripelje ravno kuhano dišečo kavo, jo nalije v skodelice po ustaljenem običaju vsak četrtek enakem. Delovno stran predstavlja vezilja Štefka, ki veze prtičke za različne priložnosti, razstave, dobila sem ga že tudi kot darilo ob zaključku leta. Včasih je zelo vezla tudi Majda. Grajski muzikant je Angelca, ne igra samo na četrtekovih srečanjih, po celem gradu jo lahko slišite. Letos je praznovala 80 let. Če ji zdravje dopušča, rada, in to zelo lepo, piše. Zaslužne za prijetno vzdušje so pevke: Majda, Francka, Angelca in še ena Angelca pa Fanika. Kadar si nadenejo bele bluže in se ovijejo z rumeno-oranžnimi šali, se zasliši pesem. Vse so članice grajskih Slavčkov. Ko smo pri zabavi, ne smemo pozabiti Kati, pripovedovalke vicev. S svojim dialektom obarvana pripoved

je zvenela mehko in prijetno, četudi je bila vsebina kruta, se ni slišalo tako. Čeprav ni vljudno govoriti pri gospeh o številu let, bom omenila našo najstarejšo gospo Kati, ki bo čez nekaj mesecev praznovala devetdeseti rojstni dan. Na srečanjih ni vsakič, a kadar pride, smo vesele, ker tako kot ona vošči za rojstni dan, ne zna nobena.

Ko se je jesen že dodobra pobarvala, sta se skupini priključili še Metka (žal sama, brez Janka, saj beremo pravljico) in zgovorna Nežka. Anica in Tanja pa enkrat tedensko prideta v grad in prineseta novice o tem, kaj se godi po deželi. Grajski ljudje, oziroma gospe, sprašujejo, onidve odgovarjata. Pa onidve sprašujeta in grajske gospe pripovedujejo spomine pred grajskim življenjem: o otroštvu, o šolskih dogodivščinah, o delu, kako in zakaj so prišle na Gorenjsko, kdaj so našle svoje prince, o svojih kraljevičih in kraljicah.

Lepe so četrtkove ure v njihovi družbi, pevsko so obarvane, pesniško obrobene in posladkane z dobrotami.

Lepe so ure v grajskem podstrešju.

Anica Mihelič, prostovoljka

Delo s stanovalci je prijetno, daje nama veliko zadovoljstvo. Veliko se od njih naučiva, saj starejši veliko vedo. Hvala vsem stanovalcem.

Jožica Kopač in Milena Knafelc, prostovoljki

»SONČNICA«

Prvo srečanje skupine je bilo 1996. leta. Ustanovili in nekaj časa vodili sta jo delovni terapevtki v domu. V tistem času pa sem že sedem let hodila v dom kot prostovoljka Hospic-a k trem stanovalcem in zato so me povabili v skupino kot voditeljico. Povabilo sem sprejela in dve leti vodila skupino sama, nato pa se mi je pridružila Anka, s katero se čudovito razumeva in jo skupaj vodiva že tri leta.

Zase lahko rečem, da že od otroštva pomagam in obiskujem stare ljudi. Ko sem bila še šolarica, sem hodila v trgovino za tri stare ljudi, ki so stanovali blizu mene, saj je bila trgovina oddaljena šest kilometrov stran. Poleg tega sem jim prinašala še vodo iz doline. Mama me je pri tem vzpodbujala, obenem pa me je plašila, češ moraš pomagati, ker boš tudi ti enkrat stara in boš rabila pomoč. To sem težko razumela oziroma verjela. Sedaj verjamem, saj so tudi meni stara leta tik za petami. Delo s skupino je zelo raznoliko, vedno pa je ob vsakem srečanju nepogrešljiva kavica in piškotek. Kadar kdo od skupine praznuje rojstni dan, pa je še bolj slavnostno in veselo. Slavljenec dobi majhno darilce in rožico. V skupini imamo 93 letno gospo, s katero se lepo ujameva pri petju. Skupaj radi prepevamo ob rojstnih dnevih in raznih praznikih, ali pa kar tako.

Ko se kdo za večno poslovi od nas, ob prvem srečanju brez njega ali nje prižgemo svečko in ob minutki tišine pošljemo miru in ljubezni. Tudi pred praznikom dnevom mrtvih se spomnimo ob svečki vseh naših članov, ki so odšli v večnost.

Temo pogovorov črpava iz dogodkov, ki so primerni za tisti čas. Zelo radi se pogovarjamo o kmečkih opravilih, živalih, izletih, pogosto nas zanese tudi v mladost. Včasih nama stanovalci sami povedo o čem bi se radi pogovarjali naslednji teden.

»TULIPAN«

Predstavljam vam skupino Tulipan. Skupina obstaja že zelo veliko let. Zamenjalo se je že veliko prostovoljk voditeljic, sedaj skupino vodiva prostovoljki Milena in Jožica.

Najini začetki so se začeli enako. Obe sva imeli mami v domu. Ker se radi druživa s starejšimi in pomagava, sva se odločili, da pristopiva k delu prostovoljk. Milena je že sedem let, Jožica pa tri leta.

V naši skupini je 12 stanovalcev, eden pa je iz dnevnega bivanja. Nekaj članov je zelo aktivnih in se radi pogovarjajo, ostali pa samo poslušajo.

Naši pogovori so zelo različni. Pogovarjamo se o aktualnih dogodkih, praznikih in življenju v njihovi mladosti.

Preden začnemo, skuhamo še kavico. Praznujemo pa tudi rojstne dneve in se spomnimo še članov, ki so umrli.

Prav posebej pa moram omeniti, da smo v skupini vsi enaki, kot bi bili ena družina in si zaupamo. Če koga muči domotožje ali je iz kateregakoli razloga žalosten, je v naši skupini kmalu potolažen.

V skupini SONČNICA so: Jožefa 87 let, Ana 75 let, Dragica 89 let, Draga 80 let, Urška 89 let, Zofka 93 let, Bernardka 78 let, Jože 86 let, Jože 84 let, Ana 82 let, Angelca 72 let.

Meni delo v skupini polepša dan, saj se tako tudi sama učim od njih hkrati pa se privajam na svojo starost.

Lahko rečem, da z Anko iz doma ne odhajava nikoli utrujeni.

Ana Golja, prostovoljka

»LUČ«

Najlepša leta mojega življenja

Bližamo se 30. obletnici, odkar smo v Domu Petra Uzarja sprejeli prve stanovalce. In ker sem z domom povezana že od začetka, naj napišem nekaj vrstic, pa čeprav ni lahko pisati o sebi.

Že kot mlada deklica sem sanjala o poklicu v katerem bi lahko živela in se razdajala za druge. Vojna pa je takrat preprečila vse moje načrte. Mlada sem se poročila in leta 1957 prišla v Tržič, kjer sem se zaposlila v tovarni usnja »Runo« in kasneje v tovarni usnjene konfekcije »Trio«. Ko pa sem kasneje zvedela, da se bo v Tržiču začela gradnja doma za ostarele, mi je srce poskočilo od veselja. Čeprav sem takrat imela že 50 let, sem se prijavila na razpis za kakršnokoli delo v domu. K sv. Tereziji sem se zatekla z mojo veliko željo naj me izprosi, da bi me sprejeli v to službo. Jokala sem od sreče, ko so mi sporočili, da so me sprejeli kot negovalko.

Delo z ljudmi me je osrečevalo in res so bila to res najlepša leta mojega življenja. Po šestih letih sem se upokojila in zamenjala delo z varstvom mojih dveh vnučkov.

Nato pa so se v domu začele ustanavljati skupine za samopomoč. Leta 1993 me je delovna terapevtka povabila k sodelovanju kot prostovoljko za vodenje verske skupine. Z velikim veseljem sem ponudbo sprejela, čeprav me je malce skrbelo, kako se bom znašla, saj nisem imela nobene teološke

izobrazbe, znala pa sem moliti in peti, imela pa sem še nekaj: veliko ljubezni do ljudi.

Ko sedaj pregledujem zvezke, kjer vodim evidenco naših srečanj, šele vidim, koliko lepega sem doživela v teh letih. Obiskale so nas tudi pomembne osebnosti, od škofov, duhovnikov, sester Matere Terezije, misijonarjev in drugi.

V spominu mi je ostalo še posebej naslednje srečanje: V bistriški župniji so bile v teku priprave na Sveto birmo. Dopoldan zazvoni telefon in gospod župnik mi pove, da bi rad nadškof Šuštar popoldan rad obiskal našo skupino. Pohitela sem v dom in zbrala skupaj našo skupino. Novica nas je res presenetila. S takratno direktorico doma Danico Mešič in stanovalko Murn Tilko smo ga pričakale pri vhodu doma in mu izročili šopek cvetja. Na skupini smo ga z velikim veseljem pričakali. Spregovoril nam je nekaj vzpodbudnih besed, naj ne mislimo, da smo odveč na svetu, da smo zaklad cerkve in naj vztrajamo v molitvi. Ljubezen je naša največja vrednota. Kjer vlada ljubezen, je lepo tudi takrat, ko pridejo preizkušnje. Gospod nadškof je nato obiskal tudi nekaj bolnikov po sobah, do vseh ni mogel, saj mu je že zmanjkovalo časa.

Sedaj že nekaj časa ni več takih srečanj. Tempo življenja postaja vedno bolj neizprosno in vedno manj časa imamo drug za drugega. Iz vsega srca si želim, da bi mlajša generacija prostovoljk uspela prinesiti nov veter in še veliko lepih trenutkov med naše stanovalce.

Joži Srečnik, prostovoljka

»ZIMZELEN«

Smo z našimi srečanji marca 2004 pričeli, da bi koristno in zanimivo del našega časa preživeli. Se sestajamo na tedna dva, da nam sapa ne bi prehitro pošla.

Je Zimzelen skupini naši ime, smo trdoživi kot ta rastlina je, ne morejo nam do živega bolezen, čas, morali bi na srečanjih videti nas...

Takrat pretežno o zdravstvenih temah govorimo, osebne težave in politiko pri miru pustimo. Ko slišimo kakšno šalo, se nasmejimo, se od starega leta in zaključka srečanj meseca junija dostojno poslovimo.

Bodimo zadovoljni s tem, kar nam je usoda namenila, želimo, da bi še dolgo možnost druženja nudila, naj nam služi zdravje, naj spremljajo nas dobre misli in veselje pa bo tudi v starosti lepo naše življenje.

Veronika Ahačič, prostovoljka

Kje so tista mlada leta,
ko nam je v žilah vrela kri?
Smo bolj težko živeli,
ampak smo se vseeno radi družili. . . .

Je želja po druženju ostala,
je čas prehitro tekkel, so se leta nabrala,
smo bolj ali manj betežni vsi,
ki smo že nekaj let v skupino Zvončki vključeni.

Obujamo spomine, kako včasih je bilo.
Kdo bi se spomnil, o čem vse se pogovarjamo,
včasih pa res tudi samo poslušamo.
Smo sicer že dolgo na svetu,
vendar še vedno kaj novega ali že pozabljenega slišimo.

Upamo, da nam zdravje bo služilo,
saj volje po druženju imamo obilo,
da se bomo še naprej družili,
tudi kakšno visoko obletnico rojstva proslavili.
Kaj dobrega pojedli, čaj popili
in se na naš način veselili.

Veronika Ahačič in Milica Ivnik, prostovoljka

»ZVONČKI«

Kje so tista mlada leta,
ko nam je v žilah vrela kri?
Smo bolj težko živeli,
ampak smo se vseeno radi družili. . . .

Je želja po druženju ostala,
je čas prehitro tekkel, so se leta nabrala,
smo bolj ali manj betežni vsi,
ki smo že nekaj let v skupino Zvončki vključeni.

Obujamo spomine, kako včasih je bilo.
Kdo bi se spomnil, o čem vse se pogovarjamo,

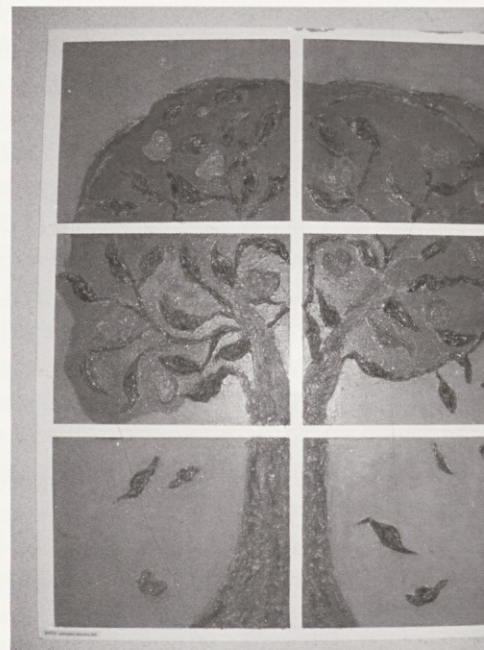
včasih pa res tudi samo poslušamo.
Smo sicer že dolgo na svetu,
vendar še vedno kaj novega ali že pozabljenega slišimo.

Upamo, da nam zdravje bo služilo,
saj volje po druženju imamo obilo,
da se bomo še naprej družili,
tudi kakšno visoko obletnico rojstva proslavili.
Kaj dobrega pojedli, čaj popili
in se na naš način veselili.

Veronika Ahačič in Milica Ivnik, prostovoljka

»USTVARJALNA SKUPINA«

Smo majhna skupinica, vendar imamo veliko volje, da bi še kaj ustvarjale kljub temu, da se nam že tresejo roke in nam vid ne služi več najbolje. Ko pa nam uspe izdelati kaj lepega, pa smo potem tako srečne in ponosne na svoje izdelke. Srečujemo se že kar nekaj let. Pred leti sem se zaposlila v domu preko javnih del v okviru družabništva. Veliko sem pomagala v delovni terapiji, ko pa sem se upokojila, sva se z delovno terapevtko dogovorili, da bom s tem delom nadaljevala kot prostovoljka in tako sva ustanovili ustvarjalno skupino. Dobivamo se 1x do 2x mesečno, po potrebi pa tudi večkrat, če je potrebno delo dokončati, posebno v prednovoletnem času, ko izdelujemo poslovna darila in voščilnice. Ustvarile smo že veliko lepega, razne izdelke iz das mase, rožice iz slanega testa, iz krep papirja, iz najlona, sveče iz čebeljega voska, na tisočce novoletnih voščilnic, poslikava stekla z različnimi barvami, okraske za novoletno jelko, velikonočne pisanice. . . . Najbolj pa smo ponosne na en izdelek, pri katerem je vsaka

izdelala svoj del, na koncu pa smo te dele sestavile v celoto in ustvarile v prečudovito drevo, reliefna slika, narejena iz lepila in gaze.

Rade se družimo, čeprav je včasih zelo težko, saj pridejo dnevi, ko nas je malo, saj imajo gospe cel kup zdravstvenih težav, a jih z dobro voljo nekako premagamo. In ko smo spet skupaj malo poklepetamo, potožimo, včasih malo zapojemo ob delu in življenje je spet lažje.

Skratka, vesele smo, da še lahko kaj ustvarimo in rečemo: »To sem pa jaz naredila!«

Draga Heijden Bajt, prostovoljka

»MATI MODROSTI«

Skupina, ki združuje od 12 – 16 stanovalcev, se srečuje vsak dan razen nedelje v čajni kuhinji oddelka 3 ob 14.30. uri. Večinoma smo ženske pa tudi en moški dokaj redno prihaja na srečanja.

Prva srečanja sežejo v čas pred 16 leti, ko jih je vodila Marica Jerman, ker pa ji sčasoma zdravstveno stanje to ni več dopuščalo, sem na prošnjo gospoda župnika Jožeta Gregoriča njeno mesto prevzela jaz.

Poleg redne molitve se zelo radi pogovarjamo o dogajanju v domu ter o dogodkih, ki so jih preživele v preteklosti, najbolj zabavni pa so tisti iz njihove mladosti. Zelo smo se nasmejali zgodbi Cilki Pretnar, ko nam je pripovedovala kako je šla eno uro daleč proč molst kravo, a je od utrujenosti pod nekim drevesom kar stoje zaspala. Ko se je zbudila, je vsa prestrašena iskala kravo, a so k sreči ostale pastirice opravile njeno delo, česar pa je bila seveda zelo vesela.

Praznike obeležimo s kakšnimi drobnimi pozornostmi, pecivom ali piškotki ter z malo smeha, saj časa nimamo veliko.

Delo s skupino mi pomeni največ, kar si prej nisem mogla sploh predstavljati. Drug na drugega smo se zelo navezali tako, da jih nikakor ne bi mogla zapustiti. Skratka, zelo rada jih imam!

Minka Smolej, prostovoljka

»SLAVČKI«

Že samo ime SLAVČKI nam pove, da to skupino sestavljajo vsi, ki radi pojemo. Sestajamo se enkrat tedensko in takrat zapojemo tudi do 25 pesmi.

V skupini imamo trenutno dva "fanta", in sicer Homan Franca in Kavčič Franca.

Naše pevke pa so: Vida Dolinar, Mimi Šter, Francka Lombar, Kristina Špik, Majda Klemenčič, Marija Brejc, Angelca Rupar, Metka Dornik, Olgica Eržen, Angelca Knific, Silva King, Mici Brišar in Ivanka Hribar.

Obe voditeljici uživava z našimi pevci, saj se zelo potrudimo, da pesem lepo zazveni.

Posebno pa se potrudimo ob kakšnem dogodku, kot je nastop in ko zapojemo slavlencem ob rojstnih dnevih.

Nuša Jenko je voditeljica 7 let, voditeljica Nuša Perko pa 3 leta. Obe uživava v delu s starostniki in nama je v veselje in zadovoljstvo, da jim s tem polepšava dneve v domu.

Upava, da se bomo še dolgo sestajali in zapeli še marsikatero pesem, saj kot pravijo

" KDOR POJE RAD, OSTAJA MLAD ".

Nuša Jenko, Nuša Perko, prostovoljki

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV...

Babi

Franc Rozman, sin stanovalke

Trenutek, ko smo spoznali, da moja mama Helena Rozman, oskrbovanka Doma Petra Uzarja, rabi redno dnevno oskrbo in nego, je nam – njenim štirim sinovom – prinesel kar nekaj

kako se postopoma vključuje v domske dejavnosti: telovadbo, molitveno skupino, debatna srečanja, prireditve, izlete, ... Z velikim navdušenjem govori o kulturnih prireditvah v domu, o 'sladolednem dnevu', o izletih v Bohinj, na Brezje... Prav tako sprejema prijazno osebje doma: negovalke, sestre, sostanovalko gospo Vido.

Doma smo ji ohranili njeno stanovanje, kamor se vrača enkrat tedensko. Z veseljem vsako nedeljo pride domov, v svoje okolje, in veliko ima povedati o domskih dejavnostih tistega tedna. Ko pa se dan začne prevešati v večer, pa je z mislimi že v domu starostnikov, pri dejavnostih, ki jih bo doživela naslednji teden in zelo motivirano za vrnitev jo pospremimo nazaj v njeno sobo, kjer jo že pričakuje njena sostanovalka.

V domu, kjer je obkrožena z mnogimi sostanovalci in skrbnim osebjem in ker je tudi sama zelo družabna, je v njem ponovno

vznemirjenja in negotovosti. Že misel na to, da se bomo morali pogovarjati o njenem odhodu v dom starostnikov, je bila za vse dokaj težka. Prav tako vprašanje, kdo med njenimi sinovi bo načel to temo, ni bilo lahko. Dilemo je nekega dne rešila mama sama s tem, ko nam je sporočila, da odhaja v Dom Petra Uzarja in da je s patronažno sestro že vse domenjeno.

Z nekaj strahu in skrbi smo spremljali njene priprave na odhod od doma in prilagajanje v Domu Petra Uzarja. Z velikim veseljem smo ugotavljali, kako se uspešno vživlja v novi dom in

na poseben način kar oživela. Doma je bila pred odhodom v novo domovanje dopoldne sama, v domu pa ji družbe ne manjka, celo obiski svojcev, ki so bili mogoče doma redkejši, so v domu starostnikov bolj pogosti.

Ker se v domu tako dobro počuti, so pozabljene vse skrbi in pomisleki o težki in nadležni starosti. Moja mama doživlja, po zaslugi skrbnega osebja doma, starost bolje, kot bi lahko pričakovali ali si želeli. Hvala vsem, ki skrbite zanjo.

ŽIVIMO ŽIVLJENJE . . .

Angleški pilot

Kristina Špik, stanovalka

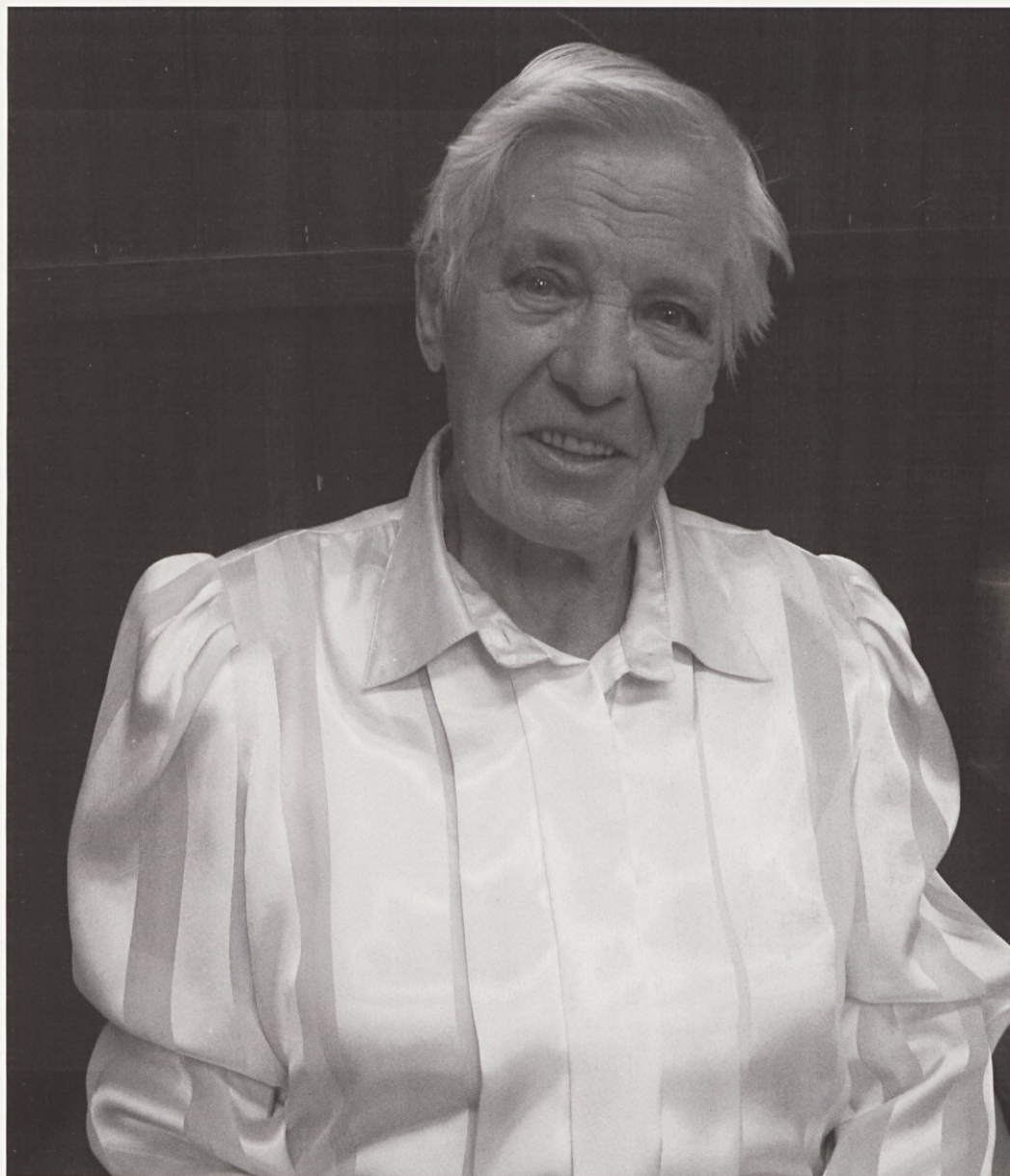
Kadar sedim sama v sobi in gledam skozi okno, mi spomini pogosto uhajajo nazaj v leta moje mladosti. Včasih mi nič kaj lepega ne pride na misel, zlasti ko spomini odidejo v vojne

čase, ko smo prestali veliko hudega in si danes ne moremo predstavljati, da smo vse to res prestali.

Tokrat sem se spomnila nekega dogodka, ko je bila huda zima in zelo veliko snega. Bilo je v mesecu januarju leta 1945 na Kozjanskem. Vas, kjer smo živeli, so Nemci do tal požgali. Nikamor se nisi imel zateči, da bi začutil vsaj malo toplote. Tako sta šla moj oče in brat prosit ljudi, da bi našla koga, ki bi nam bil pripravljen odstopiti kako zavetje. Našla sta neko staro bajto in tam smo si lahko vsaj za silo uredili dom. Ker pa takrat elektrike še ni bilo, smo si pomagali s petrolejko. Naneslo je tako, da se nam je na petrolejki po nesreči razbil stekleni cilinder. Oče me je poslal v trgovino po novega. Bilo me je strah, saj je pot do trgovine vodila mimo nemški vojakov in ustašev.

A ta kos poti sem srečno prehodila. Ko sem se vračala proti domu, zaslišim naenkrat močno grmenje. Ozrem se v zrak in zagledam letalo, ki je sestreljeno od sovražnika padalo proti zemlji, nedaleč od njega pa zagledam pilota, ki se je s padalom spuščal proti tlam. Močno si je prizadeval, da bi čim prej prišel na varno in pri tem zgubil škorenj. Zelo me je bilo strah, saj sem mislila, da bo zdaj zdaj v bližini eksplodirala bomba. Ker ni nič počilo, sem se opogumila ter stekla po škorenj, ga pobrala z mislijo na pilota, da ga poiščem in mu škorenj vrnem. Zelo se mi je smilil, saj je bila zima

mrzla in gotovo ga je močno zeblo. Ker pa nisem vedela, kje je pilot obstal, sem ga šla iskat. Zagledala sem padalo, pilota pa nikjer. Oziram se za njim okrog sebe in ga zagledam skritega pod snegom. Ko me je opazil, da ga gledam, mu pomaham v pozdrav in mu pokažem, v katero smer naj gre, da prideva skupaj. Ko sva se srečala na poti, ki je vodila proti sovražniku, je bila njegova prva beseda »Partizani, partizani«. Hitro mu podam škorenj, za kar se mi je z rokami zahvaljeval. Ugotovila sem, da je bil Anglež. Urno je nataknil škorenj, nato pa sva se skupaj tekla naprej, da naju ne bi zajel sovražnik, kajti sovražnikovi vojaki so bili samo en hribček za nama. Pripeljala sem ga do mlina, kamor je ravno takrat neka ženska prinesla mlet žito. Pri

njej so bili že večkrat ubežniki, tako je odpeljala na varno tudi Angleža, ki je pri njej prespal, nato pa so ga partizani naslednje jutro, še z nekaj ostalimi ubežniki, odpeljali na svobodno ozemlje.

To je bil le drobec od pestrih spominov iz vojnih časov.

Dan ni dnevu enak

Francka, stanovalka

Sreda, 16. sept. 2009

Danes je slabo vreme, zato nismo šli na izlet v Bohinj. Vstala sem ob 6h, se umila, preoblekla. Postlala sem še posteljo in malo uredila sobo. Ob 7.30 sem šla na zajtrk. Čez eno uro sem šla v kapelo, kjer z Angelco vodiva molitev. Molimo pol ure. Ob 9.30 je na vrsti telovadba, ki jo vodi fizioterapevtka. Jaz rada telovadam. Po telovadbi smo malo igrale domine, ko so nas poklicali, da se lahko udeležimo delavnice, kjer bomo oblikovali glino. Jaz sem iz gline izdelala ribo. Gline sem najprej zvaljala, potem sem z nožem zarisala obliko ribe. Izdelek se mora še posušiti. Po delavnici je bilo na vrsti kosilo. Danes nismo kosili v jedilnici, ker nekaj popravljajo. Po kosilu sem si privoščila malo počitka. Ker je bil tak zaspan deževen dan, se je počitek kar prilegel.

Popoldne sem šla malo naokrog po domu in nato sem gledala televizijo. Ven nisem mogla, ker je deževalo. Ob šestih zvečer je večerja. Pred spanjem sem gledala televizijo, potem pa sem se pripravila na nočni počitek.

SMEH JE POL ZDRAVJA...

Skorjica kruha

Pavla Papler, upokojenka

V dom so prihajali stanovalci z različnimi navadami. Marsikdo je kopalno kad prvič videl od blizu, kaj šele da bi se kopal v njej. Prisotne pa so bile tudi posledice druge svetovne vojne, ko so ljudje marsikaj hudega doživeli.

Tako je stanovalka Francka nenehno skrivala kruh in to na najrazličnejša možna mesta. Zaradi tega je z osebjem večkrat prišla navzkriž. Nekega silvestrskega večera je Franckina sosedka pritisnila na bolniški zvonec, češ da Francka pije. Francka je bila res vsa prestrašena, in ko sva se začeli pogovarjati, sem ugotovila, da jo je strah novoletnih petard in ognjemeta. Hitro sva se skrili v »bunker« (stranišče) in počakali, da se je slavje zunaj umirilo. Kasneje sem jo le s težavo spravila v posteljo.

Po tem dogodku se je Francka zelo navezala name in mi zaupala, zakaj vsepovsod skriva skorjice kruha. Med vojno je bila namreč z otroki zaprta v taborišču, kjer vsak dan niso dobili kruha, zato ga je skrila, da je imela naslednji dan kaj dati otrokom. Dogovorili sva se, kam bo skrila kruh in res se je držala najinega dogovora. Če je bilo potrebno, sem ji star kruh zamenjala s svežim.

Zgodilo se je, da me par dni ni bilo k njej in takrat jo je zelo skrbelo, da so me zaprli, ker sem ji pomagala.

Prostovoljka je ob vhodu v Dom srečala Mici in jo ogovorila: »Dober dan, Mici. Danes je skupina, a greva skupaj.« In sta šli, Mici pri hoji uporablja bergle.

Prostovoljka ni hotela hiteti po stopnicah, stopala je ob Mici, ko ona reče: »Mal hitrej pa le stop!«

Mici, stanovalka

V življenju sem veliko pregarala. Če je bila pa zabava, sem bila rada zraven. Imela sem že več kot petdeset let, ko smo se za pusta našemili v šolarje. Jaz sem imela zelo kratko krilce, na obrazu pa masko mlade punčke. Naša skupinska maska je dobila prvo nagrado. Vsi veseli smo se odpravili še v domači gasilski dom, kjer je bilo zelo živahno. Pelo in plesalo se je. Ko sem vstopila, me je takoj opazil mlad fant. Povabil me je na ples in pijačo. Res sem se zabavala. Ob polnoči pa sem snela masko. Ko me je zagledal brez maske, je kar debelo pogledal, se zasukal in izginil iz dvorane.

Angelca, stanovalka

ŠALE

STAREJŠE DELO

Zidar, vrtnar in električar se pripravajo, katero delo je starejše
"Mi smo gradili že piramide!" reče zidar.
"Mi smo posadili drevesa v raju" izjavi vrtnar.
"To ni nič!" se hvali električar. "Ko je Bog rekel naj bo luč, smo imeli mi že vse kable položene".

BREZ DELA

"Ko se bom upokojil, se bom usedel v naslonjač in teden dni ne bom nič delal."
"In potem?"
"Potem se bom počasi zagugal."

PRIPRAVLJENA NA DELO

Lojzka je začela z delom v večjem podjetju. Prvi dan je šef na razgovoru pojasnil:
"Od vas pričakujem, da boste sami našli delo. Sami morate videti, kje kaj manjka in kje je potrebno kaj postoriti. Ne maram stalno ukazovati in s prstom kazati na delo, ki vas čaka. Ste me razumeli?"
"Seveda, šef. Naj vam takoj priskrbim čisto srajco?"

DOBRO DELO

"Prejemali boste dobro plačilo, če boste dobro delali," reče šef kadrovske službe kandidatu za delo v firmi.
"Saj sem vedel, da je nekaj v ozadju," je dejal kandidat, vstal in zapustil pisarno.

NEPREKINJENO DELO

"Ljubi moj, mislim, da si boš moral vzeti dopust in malo izpreči!"
"Le zakaj? Saj nisem nič utrujen!"
"Vendar si ves čas v službi. Še ponoči v postelji kličeš tajnico!"

OTROŠKE ISKRICE

MOJA MAMA IN MOJ ATA, MOJA BABICA IN MOJ DEDEK

*Kličem ju ata pa mama.
Mama se ful igra z mano in
barbikami. Ata me pelje v šolo
in me pride iskat. Ata je zelo
priden in zna vse. Zadnjič je
zabetoniral veliko luknjo pred
hišo pri garaži.*

MAŠA

*Jaz imam samo mamo. Ko
prideva s sestrico Izo iz šole,
nama pripravi pijačo. Čaka
naju na postaji in pomaga
nest težko torbo.*

EVA

*Moja mama je velika in
prijazna. Skrbi, da imamo lepo
dvorišče. Rada imam mamo,*

*ker se včasih veliko igra z
mano. Ko gre ata k zdravniku,
ga špikajo z injekcijo. To mu ni
všeč. Meni tudi ne.*

ZALA

*Rad imam babico, ker mi
skuha močnik.*

GAJ, 1.r.

*Rad imam mamo in ata, ker
se rada igrata z mano. Mami
pomagam tudi saditi na vrtu.*

ŽIGA

*Mama mi dovoli čistiti gobe,
jaz ji oplevem vrt in nabirati
regrat. Rad jo imam in ona
mene.*

DAVID

*Jaz atu pomagam pri zalivanju
vrta, nosim mu vodo.*

KLEMEN

*Rad imam mamo, ker mi
speče dobre piškote.*

MAJ

*Mamo in ata imam rada, ker
imata veliko knjig. Tudi onadva
imata mene rada.*

NEŽA

Dedi mi kupi hlače pa majčke.
LEA

*Atu pomagam narisati načrt,
ker delamo kopalnico.*
MAŠA

*Atu pomagam kravo spraviti
v hlev, mami pa prinesem
mleko.*
MARK

*Moji mami pomagam na vrtu,
ko pobira peteršilj in korenje.*
ALEN

NAJ, NAJ...

Rudi Wolf - stanovalec, ki najdlje biva v domu

Marjeta Šumič, dipl. del. terapevtka

»Naš Rudi«, kot mu radi rečemo, je stanovalec Doma Petra Uzarja že 28 let. Vedno je dobre volje, že zjutraj nas pri vходу pričaka z glasnim »dobro jutro« in z nasmehom na obrazu, čez dan pa s svojimi pozdravi še velikokrat opozori nase. Njegov značilni slogan: »Gospa, a boste kaj name mislila?«, zaseje pozitivno energijo, kjerkoli se pojavi.

O sebi nam je povedal naslednje:

»Rojen sem bil v vasi Slamniki nad Bohinjsko Belo. Osnovno šolo sem obiskoval štiri leta v Bohinjski Beli, nato pa še štiri leta na Bledu. Po osnovni šoli sem se zaposlil v tovarni Vezenine Bled, po treh letih in pol pa sem šel služiti vojaški rok v Niš, in sicer v padalsko enoto. Po treh mesecih sem prišel domov in se zaposlil v podjetju Gozdno gospodarstvo Bled, kjer sem štiri leta in pol opravljal razna gozdarska dela. To delo sem zelo rad opravljal, zraven pa gojil še razne hobije.

Še pred odhodom v Niš sem opravil padalski tečaj pod mentorstvom inštruktorja Janeza Brezarja, ki je imel do takrat opravljenih že 2000 skokov s padalom in bil 3x svetovni prvak v tej disciplini. Padalstvo me je zelo pritegnilo zaradi tega, ker mi je bil všeč občutek svobode v zraku ter prostega pada. Poleg tega sem oboževal skoke s palico preko globokih jarkov ter vožnjo z monociklom, ki mi ga je izdelal gospod iz vasi Podhom pri Bledu, kjer sem pomagal pri izdelavi betonskih kvadrov za zidavo.

Rad imam tudi zimske športe, sploh smučanje. Na nekem smučarskem tekmovanju v Lešah sem dosegel 2. mesto v slalomu ter 3. mesto v veleslalomu. Tudi v smuku sem se rad preskušal, pri katerem pa sem polomil smuči in od takrat naprej nisem več smučal.

Kmalu po očetovi smrti 16. januarja 1981 pa sem prišel v Dom Petra Uzarja Tržič kot 89. stanovalec. Na življenje v domu sem se hitro privadil. Tudi krajan Bistrice so me hitro sprejeli za svojega, zlasti zato, ker sem bil vajen vsakršnega dela na polju, v gozdu ali pri gradnji hiše in so me zato najemali za pomoč pri teh opravilih. Moja velika strast je bila elektronika. Bil sem reden gost sejmov elektronike v Ljubljani. Poleg tega, da sem vedno imel rad male računalnike, »digitrončke« smo jim rekli, sem si z denarjem, ki sem ga prislužil z delom, kupil tudi pravi osebni računalnik, na katerega sem se naučil igrati mojo priljubljeno igro, to je šah. Zanj pa me je navdušil sostanovalec Jože Sajovic, ki je bil takrat občinski prvak v šahu. Izkoristil sem vsako priložnost, da sem lahko s kom zaigral partijo šaha. Igral sem tudi z velemojstri, kot so Nikolič, Bruno Parma. Pred 20. leti so v Lešah organizirali šahovski turnir, pri katerem sem dobil skoraj vsako partijo in

si tako prislužil priznanje za 1. mesto. Nekoč sem se pomeril s šahistom, ki mu je bilo ime Darko Mežek. Ker sem ga premagal, mi je podaril šahovske figure s poljem vred.

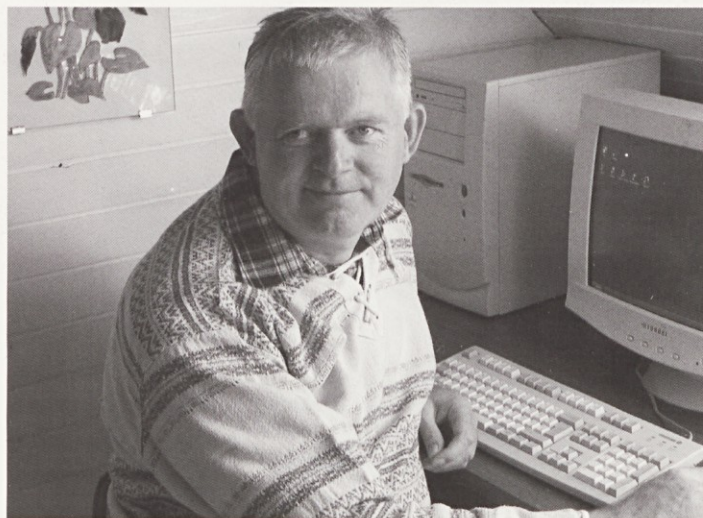
Ko je postala popularna »magična kocka«, me je tako navdušila, da sem toliko časa treniral sestavljanje, da sem jo sestavil v 120. vrtljajih. Tudi ostale družabne igre so mi pri srcu, npr. križci – krožci, človek ne jezi se, volk in ovčice, ... Ko sem bil še mlajši, sem tudi rad prebiral knjige, zlasti na temo matematike, računalništva, vojne romane, sedaj pa ne morem več toliko brati, ker moram paziti na oči, preberem le še časopis Slovenske novice.

Obožujem potovanja, rad spoznavam nove kraje in ljudi. Tako sem obiskal Italijo, Avstrijo, nekdanjo Češkoslovaško, Madžarsko, sicer pa se rad udeležim vsakega izleta, ki ga organizira dom.

Zelo se trudim, da imam rad vse ljudi, do vseh skušam biti prijazen. Vesel sem, da so me ljudje v tem kraju lepo sprejeli in me imajo za svojega. Z vsakim rad poklepetam, če je le priložnost, zaigram s kom partijo šaha. Z veseljem pomagam sostanovalcem na ta način, da jim prinesem iz trgovine kakšen priboljšek, ker vem, da marsikdo tega ne zmore več sam. Poleg tega hodim v bližnjo cvetličarno po cvetje in šopke, ko kdo praznuje rojstni dan, saj vem, da taka pozornost vsakemu polepša dan.

Imam prijateljico Majdo, s katero se veliko druživa, greva na sprehode ali gledava televizijo.

Nekaterih dogodkov pa se še posebej rad spominjam. Ko sem bil

star 20 let, sem srečal bivšega jugoslovanskega predsednika, Josipa Broza Tita, nikoli ne bom pozabil poleta z aerotaksijem v Lescah, ko smo poleteli nad našo najvišjo goro, Triglav. Poletel sem tudi s helikopterjem na Kredarico, posebno doživetje je bil polet z balonom. Ogledali smo si snemanje oddaje Na zdravje ter se srečali z obema voditeljema, Jasno Kuljaj in Boštjanom Romihom. Osebno sem se srečal in rokoval z ameriško astronautko slovenskega rodu Sunito Williams, ki je pred kratkim obiskala Leše, rojstno vas svojih starih staršev.

Še bi lahko našteval in opisoval dogodke, ki meni veliko pomenijo, a za zdaj naj bo dovolj.», je zaključil svoje pripovedovanje »naš Rudi« in že odhitel na partijo šaha.

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE V DOMU ...

Mojca Papler, animatorka

junij

- 10.06.2009 Likovno ustvarjanje z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič v okviru vseživljenjskega učenja.
- 12.06.2009 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, ki so praznovali v mesecu maju in juniju, obiskali so jih otroci iz vrtca deteljica.
- 16.06.2009 Srečanje skupine za samopomoč svojcev oseb z demenco, gostja dr. Metka Pentek
- 17.06.2009 Glasbeno plesni nastop varovancev Varstveno delovnih centrov Tržič, Kranj in Škofja Loka.
- 23.06.2009 Predstavitve knjige Nekdanja občina Kovor 1845-1945, Stanko Pesjak.
- 24.06.2009 Računalništvo za starejše v sodelovanju z Ljudsko univerzo v Tržiču.

Razstava likovnih del tečajnikov Ljudske univerze Tržič pod mentorstvom Vinka Hlebša.
Razstava izdelkov Varstveno delovnega centra Tržič in Kranj.

julij

- 09.07.2009 Sladoledni dan, gostje Janez Benčina, harmonika, Tara Fiksl, flavta, Klemen Perko, saksofon.
- 15.7.2009 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič .
Nastop šolanih psov Kinološkega društva Storžič.
- 17.07.2009 Športno dopoldne v atriju doma.

avgust

- 6.8.2009 Sladoledni dan s harmonikarico Andrejo Starman ter otroki folklorne skupine Ajda iz Besnice.
- 13.08.2009 Predstavitve mladih pevk folklorne skupine Karavanke pod vodstvom Špele Srečnik.
- 14.8.2009 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, ki so praznovali v mesecu avgustu in septembru za

prijetno popestritev je poskrbela glasbena skupina 8 prijateljev in harmonikarica Andreja Starman.

- 27.08.2009 Srečanje stanovalcev gorenjskih domov, gostitelj Dom Petra Uzarja Tržič.

september

- 02.09.2009 Izlet s stanovalci na invalidskih vozičkih do kavarne »The Old English Hause«.

»Hvala vsem, ki ste se trudili in nam omogočili, da smo preživeli tako lepo dopoldne s svojimi najdražjimi.«

Anica, hči stanovalca

- 15.09.2009 Ustvarjalna delavnica z Darjo Zupan v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 24.09.2009 Srečanje gorenjskih domov v Domu starejših občanov v Preddvoru.
- 23.09.2009 Jesenski izlet stanovalcev v Bohinj

»Jaz sem bila prvič v Bohinju. Gore so bile tako blizu, da sem mislila, da se jih bom kar dotaknila.«

Veronika, stanovalka

- 23.09.2009 Likovna delavnica s slikarjem g. Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 30.9.2009 Ličenje z maskerko Bojano iz kozmetične hiše Oriflame.

»Hvala vam, da ste mi včeraj dovolili, da preživim dan med vami. Zelo me je obogatilo druženje z vami, predvsem pa sem bila vesela, da sem lahko vsaj malo pripomogla k popestritvi dneva vašim varovancem. Upam, da se še kdaj vidimo.«

Bojana

Razstava mikrofotografij Milana Jezerška iz Kranja
Razstava ročnih del skupine »Nežke« z Brezij pri Tržiču.

oktober

01.10.2009 »Dan odprtih vrat« ter prireditev v počastitev
1. oktobra mednarodnega dneva starejših.

Gostili smo:

- tržiškega župana mag. Boruta Sajovica,
»Iskrena zahvala vsem, ki lepo skrbijo za starejše, zlasti
prostovoljcem in članom društev za obiske v domu«
- ravnatelja OŠ Bistrica mag. Štefana Žuna s svojimi
učenkami Katjo, Manco ter Majdo »Prostovoljstvo naših
učencev je poplačano z občutkom hvaležnosti«
- ravnateljico Vzgojno varstvenega zavoda Tržič Ano Jerman
z otroki iz vrtca Bistrica »Vrtci sodelujemo z domom vse od
odprtja pred skoraj tremi desetletji, z današnjim nastopom
smo samo še potrdili povezanost med generacijami
predstavnika Društva upokojencev Tržič Karla Štucina«
Naši predstavniki zelo pogosto razveselijo starejše z
njihovimi nastopi, kar nam danes potrjujeta dva pevski
zbor, in sicer Moški pevski zbor Društva upokojencev
Tržič in Ženski pevski zbor Kulturnega društva Bistrica«.

Vabilu so se odzvali predstavniki Občine Tržič, ravnateljica OŠ
Križe Erna Meglič, Društvo invalidov ter ostali vabljeni.

- 14.10.2009 Kostanjev dan z Janezom Kogovškom
15.10.2009 Plesna delavnica »Ljudski plesi« pod vodstvom
Metke Knific, v sodelovanju z Ljudsko univerzo
Tržič.
22.10.2009 Predavanje in pogovorno srečanje na temo
»Gozd z dušo« predavateljica Tanya Yirska, v
sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
27.10.2009 Nastop mešanega pevskega zbora Dobrča
in humoristične skupine iz Leš.

Učiteljica vpraša Mihca: »Mihec, ali bi bil pesnik France
Prešeren še aktualen v naših časih?«

Mihec odgovori: »Ja seveda učiteljica saj bi bil najstarejši še
živeči Slovenec« ...ena hudomušna iz humoristične skupine
Leše

- 30.10.2009 Ura za zdravje »Boleči sklepi - nič več«

november

- 04.11.2009 Predavanje in pogovor na temo »Položaj in vloga
ženske tekom zgodovine«, Marko Ogrs.
5.11.2009 Skupno srečanje vseh skupin za samopomoč,
pogovor z gostom Jožetom Šlibarjem, bivšim
smučarskim skakalcem.

»Mama mi je kar skrila smuči, da ne bi odšel na skoke v Planico«
Jože Šlibar

- 09.11.2009 Nastop mešanega pevskega zbora Svoboda iz Stražišča pri Kranju.
- 11.11.2009 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.
- 16.11.2009 Sestanek s svojci stanovalcev doma ter predavanje Dr. Aleša Kogoja na temo »Demenca več kot samo pozabljivost«.
- 19.11.2009 »Pizza party« druženje ob izdelavi in pokušini pice s picopekom Darkom Nočem.
- 24.11.2009 Monokomedija pod naslovom Obleka je pol človeka avtorice Tanje Ahačič, v izvedbi Joži Ropoša in režiji Marinke Kenk-Tomazin.
- 25.11.2009 Ustvarjalna delavnica »Izdelava novoletnih okraskov« v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič.

Prodajna razstava znanega tržiškega slikarja in našega stanovalca Jakoba Kepica
Razstava starih razglednic zakoncev Jagodic iz Cerkelj na Gorenjskem

Poleg predstavljenih prireditev so bila še stalna enkrat mesečna srečanja

- sestanek s stanovalci,
- vsako sredo izmenično križanka in lingo,
- srečanje pevske skupine Slavčki,
- srečanje skupine za samopomoč svojcev oseb z demenco,
- sveta maša,
- dve srečnji skupine Zimzelen,
- tombola.

vse teče...

Alenka Javornik, socialna delavka

V letu 2009 so se nam pridružili še:

Lože Šmid, Kristina Špik, Margareta Dornig, Marija Hafner, Ivanka Jesenko, Olga Mlakar, Neža Kimovec, Janez Gros, Ervina Mavrič, Ivanka Dobrin, Josip Horvat, Veronika Urbanc
Dobrodošli vsem!

in se izteče...

Zapustili pa so nas:

Slavka Makarov, Marija Simčič, Marija Cimperšek, Alojzija Purkart, Helena Poljanec, Marija Freljih, Frančiška Ahačič, Janez Mali, Ema Papler, Ana Mugerli, Marija Selko, Vili Golorej, Katarina Oman.

predlogi stanovalcev in
svojcev za lepše bivanje

Spoštovani bralci!

V prvi številki Poklona jeseni smo Vas povabili, da posredujete predloge, želje, pripombe glede bivanja v Domu Petra Uzarja. Ker je bila skrinjica prazna, pomeni, da nimate nobenih pripomb. Zelo smo zadovoljni, da ste z bivanjem zadovoljni, da Vam je udobno in domače. Če pa so se razmere spremenile, pa skrinjica še vedno čaka na vaše konstruktivne predloge.

Vsaka beseda, vsak pogled, vsako dejanje in vsak nasmeh lahko prinese srečo drugim ljudem. Vsak trenutek je lahko nov začetek, zato radostno pojdemo naproti novemu letu 2010.

Da se Vam in Vašim najdražjim uresničijo mnoga pričakovanja, Vam želi uredniški odbor glasila ter uprava Doma Petra Uzarja Tržič!

Depo
908TRŽIČ-Društva,
POKLON jeseni
2009

061

4003402,2

COBISS ©

KNJARNICA TRŽIČ

